

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญมากที่สุด นอกจากจะเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างผู้คนต่างเชื้อชาติ ต่างวัฒนธรรมกันแล้ว ในด้านวิชาการ ภาษาอังกฤษยังใช้ถ่ายทอดความรู้ใหม่ ๆ โดยเฉพาะความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภาษาอังกฤษใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อค้าขายระหว่างนานาประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้นิยมเรียนมากที่สุด จุดมุ่งหมายหลักที่สำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษก็เพื่อใช้เป็นสื่อในการเข้าใจมนุษยชาติ ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าและใช้ในการประกอบอาชีพ

การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนที่เป็นชาวต่างประเทศนั้น แต่เดิมเน้นการใช้วรรณคดีเป็นสื่อในการสอน เช่นเดียวกับการสอนผู้เรียนซึ่งพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ทั้งนี้เพราะถือว่าวรรณคดี เป็นองค์ประกอบทางวัฒนธรรมที่สามารถเพิ่มความสมบูรณ์ทางจิตใจให้แก่ผู้เรียน นอกจากนี้ การสอนภาษาอังกฤษยังเน้นในแง่ของดรรชนีวิทยา เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาสติปัญญาและเป็นการฝึกจิตใจ การเรียนการสอนภาษาในระยะนี้เน้น การท่องจำ กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ และการแปล จนกระทั่ง ค.ศ. 1950 เป็นต้นมา นักภาษาศาสตร์ได้นำระเบียบวิธีการวิเคราะห์ภาษาอย่างวิทยาศาสตร์มาใช้ในการศึกษาหาโครงสร้าง และระบบต่าง ๆ ของภาษา การเรียนการสอน ในระยะนี้ จึงเน้นโครงสร้างของภาษา นอกจากนี้ยังมีการฝึกซ้ำ ๆ ตามแบบแต่การเรียนภาษาโดยเน้นโครงสร้างของภาษาและฝึกซ้ำ ๆ ไม่สามารถช่วยผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริง ซึ่งไม่เหมือนกับในบทเรียนที่ได้ฝึกมาแล้ว

ในระหว่างปี 1960 - 1970 มีการตื่นตัวที่จะศึกษาภาษาโดยคำนึงถึงการใช้ภาษา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมาย นักสังคมภาษาศาสตร์ ได้ชี้ให้เห็นว่า ความสามารถในการสื่อสารไม่ได้ประกอบด้วยความรู้ไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

แต่จะต้องใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ภาษานั้นใช้สื่อความหมายอีกด้วย ดังนั้นภาษา จะมีลักษณะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการใช้ รูปแบบของภาษาจะต้องใช้ให้เหมาะสม กับบุคคลและโอกาส วัตถุประสงค์ในการสอนจึงควรเน้นการสื่อความหมาย หลักสูตรจึงต้อง คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษานั้น ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายเฉพาะในการ เรียนแต่ละสาขาวิชา และเนื่องจากการเรียนในระดับ อุดมศึกษาผู้เรียนมีเวลาเรียนจำกัด ผู้เรียนจึงสนใจที่จะศึกษาภาษาอังกฤษที่สัมพันธ์กับจุด ประสงค์เฉพาะของตนนั้น การสอนจึงต้องคำนึงถึงจุดประสงค์เฉพาะของผู้เรียนด้วย

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1971 เป็นต้นมา การสอนภาษาอังกฤษที่คำนึงถึงจุดประสงค์เฉพาะ ของผู้เรียนหรือที่เรียกกันว่าการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP-English for Specific Purposes) เริ่มมีบทบาทมากยิ่งขึ้น (Macmillan 1976: 43) ทั้งนี้เพื่อ สนับสนุนผู้เรียนให้มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับสาขาวิชาที่เรียนและเพื่อ จุดมุ่งหมายในการประกอบอาชีพ หลักสูตรภาษาอังกฤษแต่เดิมนั้นเป็นการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป (EGP-English for General Purposes) ซึ่งเน้นโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษา

ไมเคิล คาเนลลี (Michael Canale 1980: 16-17) ได้อธิบายเกี่ยวกับการ เรียนการสอนภาษาว่า ผู้ที่เรียนภาษาที่สองด้วยระบบที่เน้นไวยากรณ์และสามารถทำข้อสอบ ไวยากรณ์ได้คะแนนสูงนั้นใช้ว่าจะมีความสามารถในการสื่อความหมายหรือพูดภาษานั้นได้ดี การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายโดยเน้นที่ความต้องการของผู้เรียนในเรื่อง การใช้ภาษา ที่แท้จริงในสังคม เป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1969: 5) ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาว่าไม่ใช่ทุกคนที่เรียนภาษา จะมีความ สามารถหรือจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอย่างผู้เชี่ยวชาญ การจัดแผนการสอนจึงควรให้ตรงตาม วัตถุประสงค์ของผู้เรียนว่าจะใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ใด ความคิดนี้สนับสนุนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั่นเอง ซึ่งเดวิด แบลคกี (David Blackie 1976 : 23) เสนอแนะว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนี้เหมาะที่จะนำมาใช้ในประเทศที่ กำลังพัฒนา ในปี 1978 จอห์น มันบี (John Munby 1978: 34-40) ได้สร้างรูปแบบ ของหลักสูตร (Model) โดยเน้นความต้องการในการสื่อสารของผู้เรียน (Communication Needs) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการของผู้เรียนที่จะนำภาษาที่เรียนไปใช้ในการประกอบ อาชีพได้อย่างแท้จริง

สำหรับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ถึงแม้จะมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาช้านานแล้ว แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่ได้ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุหลายประการและสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งก็เนื่องจากหลักสูตรไม่สนองความต้องการของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนำความรู้ภาษาไปใช้ในการประกอบอาชีพ จากงานวิจัยของ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2522: 67) เรื่องปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา พบว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษไม่เอื้อให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ และในการประกอบอาชีพ แต่จะเป็นความรู้สึกว่าวิชาที่เรียนไปแล้วหลายวิชานำไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ ในปี 2523 อุษา กาญจนสถิตย์ ทำการสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจพบว่า ถึงแม้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้มากที่สุดใวงการธุรกิจในประเทศไทย แต่ภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

จากปัญหาดังกล่าวนี้ทำให้ผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้พยายามแก้ปัญหาต่าง ๆ เป็นต้นว่า การพัฒนาหลักสูตรโดยกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้เพื่อสื่อความหมาย และสามารถที่จะนำภาษาไปใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ หรือใช้ในการทำงานได้ ดังเช่นในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดจุดประสงค์ไว้ว่า "ให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเบื้องต้นในการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพและดำรงชีพ" (กระทรวงศึกษาธิการ 2520: 4) ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ของกระทรวงศึกษาธิการก็ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้เช่นกันว่า "ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ" (กระทรวงศึกษาธิการ 2523: 40) ในหลักสูตรการฝึกหัดครูได้มีการกำหนดวิชา การอ่านเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะขึ้น (Reading in English for Specific Purposes) (สภากาการฝึกหัดครู 2519: 18) ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนก็มีการกำหนดวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English) ไว้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษของตนด้วย เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยอัสสัมชัญ บริหารธุรกิจ เป็นต้น ซึ่งวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจนี้ บังอร สว่างวโรรส (2526: 2) อธิบายว่า

เป็นแขนงหนึ่งของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ(ESP) ที่ใช้ในการติดต่อธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญ โดยเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สามารถใช้ประโยชน์สนองความต้องการทางด้านธุรกิจได้อย่างเหมาะสม และสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพทางธุรกิจ หรือสนองความต้องการของผู้เรียนในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง โดยเลือกเพิ่ม (Selective) การใช้ทักษะแต่ละประเภทให้เหมาะสมตามควรแก่กรณี

กานดา คีตะจิตต์ (2519: 236-237) ให้ความเห็นว่า ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย มีอยู่ 2 ลักษณะ คือ

1. ภาษาอังกฤษทั่วไป (English for General Purposes หรือ EGP) เป็นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน แปล และ/หรืออ่าน หรือวิจารณ์ วรรณคดี
2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes หรือ ESP) เป็นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อใช้สำหรับวิชาการเฉพาะอย่าง

กมลรัตน์ จรัสรัมย์ (2525: 104-106) ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ผลปรากฏว่าทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นว่าควรจัด การสอนภาษาอังกฤษทั้งแบบทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาให้กับนักศึกษาโดยจัดสอนภาษาอังกฤษทั่วไปในขั้นพื้นฐานและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในระดับสูง การจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะช่วยให้มาตรฐานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดีขึ้นด้วย

สำหรับมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยได้ก่อตั้งขึ้นเป็นวิทยาลัยการค้าในปี 2506 และในปี 2527 ได้รับการสถาปนาเป็นมหาวิทยาลัย เปิดสอน 5 คณะวิชา คือ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี คณะมนุษยศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2522 ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต วิชามนุษยศาสตร์เป็นวิชาที่มุ่งฝึกผู้เรียนในเรื่องการใช้วิจารณ์ถกเถียง การวิเคราะห์วิจารณ์อย่างมีเหตุผล เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม มีความรู้และความคิดกว้างขวางนอกเหนือไปจากความรู้ความเชี่ยวชาญตามสาขาวิชาชีพชั้นสูง (Profession) เฉพาะด้านต่าง ๆ

ขณะนี้คณะมนุษยศาสตร์เปิดสอน 4 สาขาวิชา คือ สาขาภาษาอังกฤษ สาขาญี่ปุ่นในสาขาวรรณคดีอังกฤษ และสาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร สำหรับโปรแกรมภาษาอังกฤษที่เปิดสอนอยู่นี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะฝึกฝนให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาสามารถออกไปทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในตำแหน่งที่ต้องการความชำนาญการใช้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะของการเรียนการสอนวิชาเอกภาษาอังกฤษไว้อย่างชัดเจนดังนี้ (ระเบียบกรมมหาวิทยาลัย 2528: 200)

1. ให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจลักษณะของภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ในเชิงความหมาย จิตวิทยา และสังคมวิทยา
2. ให้นักศึกษามีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปลเพื่อประกอบอาชีพ เสริมสร้างประสบการณ์ในชีวิต และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในระดับที่สูงขึ้น
3. ให้นักศึกษามีความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาอังกฤษทางธุรกิจได้เป็นอย่างดี

เมื่อวิเคราะห์แล้วจะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยนั้น มุ่งที่จะให้นักศึกษาได้รับความรู้และมีความสามารถขั้นพื้นฐานในเรื่องของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งฝึกฝนทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป (EGP) และเตรียมนักศึกษาให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) คือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการประกอบธุรกิจได้เป็นอย่างดี เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐบาลและภาคเอกชน รวมทั้งให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 ที่เริ่มก่อตั้งจนถึงปี พ.ศ. 2528 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยได้ผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นจำนวนทั้งสิ้น 390 คน หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ได้เริ่มใช้มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้จัดสร้างขึ้นตามความเหมาะสมโดยคณะกรรมการร่างหลักสูตรและตามความเห็นชอบของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ บัณฑิตที่ศึกษาตามหลักสูตรนี้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหลักสูตรน่าจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรให้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและเป็นประโยชน์ที่แท้จริงแก่ผู้เรียนมากขึ้น มยุรี สุขวิวัฒน์ (2515: 76) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตร

หอสมุดกลาง สถาบันวิทย์บริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยว่า นอกจากตัวบุคคลเองที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปรับปรุงหลักสูตรแล้ว ยังมีบุคคลที่สำคัญที่มีส่วนรับผิดชอบโดยตรงในการที่จะทำให้การปรับปรุงระบบการเรียนการสอนดังกล่าวให้ดำเนินไปด้วยดี ก็คือ ผู้ทำหน้าที่สอน หรือครูอาจารย์นั่นเอง หากได้มีการศึกษาถึงความคิดเห็นและทัศนคติของบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ทั้ง 2 ฝ่ายแล้ว จะทำให้การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและบัณฑิตวิชาเอกภาษาอังกฤษเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย อีกประการหนึ่ง การวิจัยดังกล่าวยังมีเคยได้กระทำกันมาก่อนเลย จึงนับว่าเป็นสิ่งที่ควรจะทำการศึกษาและวิจัย เพราะจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อการปรับปรุงหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และจะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ผู้สอนในการปรับปรุงการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนให้มากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และบัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ดังนี้
วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอนและกิจกรรม การใช้สื่อ การสอนและการวัดและประเมินผล

ขอบเขตของการวิจัย

1. หลักสูตรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ หลักสูตรเฉพาะวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2522 ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างปีการศึกษา 2523 - 2528 และบัณฑิตที่จบการศึกษารุ่นแรกปีการศึกษา 2526 รุ่นที่สองในปีการศึกษา 2527 และรุ่นที่สามในปีการศึกษา 2528

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. อาจารย์ หมายถึง ผู้ทำหน้าที่บรรยาย อธิบาย และให้ความรู้ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ทั้งที่เป็นอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ ที่สอนในปีการศึกษา 2523 - 2528
2. บัณฑิตสาขาภาษาอังกฤษ หมายถึง นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2526 ปีการศึกษา 2527 และปีการศึกษา 2528
3. หลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษ หมายถึง โปรแกรมการเรียนที่กำหนดรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งนักศึกษาที่เลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกจะต้องเรียนให้ครบ โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แบบเอกเดี่ยว หมายถึง นักศึกษาต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่กำหนดให้ครบ 60 หน่วยกิต และแบบเอกผสม หมายถึง นักศึกษาต้องเรียนภาษาอังกฤษที่กำหนดให้ครบ 30 หน่วยกิต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่คณะกรรมการร่างหลักสูตรและฝ่ายบริหารของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร
2. เป็นแนวทางแก่อาจารย์ผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของตนให้เหมาะสม
3. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในอนาคตต่อไป